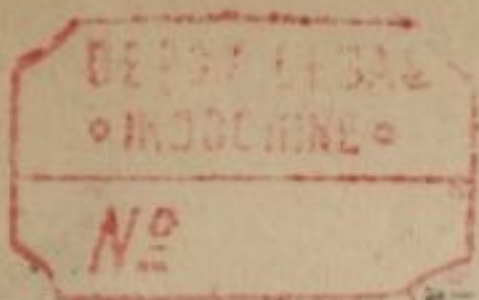

the pour de pte lepal
le 22 11 - 28
SO 7 Tirap Hooex

Thực Thiệu Hu

nhảy vọt ra ngoài. Từ định Phương cười khanh khách mà rằng :

— Ta hãy tha cho người !

Câu nói mĩa mai ấy làm kinh động tới Lỗ trí Thâm, vác thiên trượng chạy đến trước mặt Từ Định Phương đánh luôn : Một bên cưỡi ngựa, một bên đi chân, qua lại hơn trăm hợp bát phân thẳng phụ. Từ định Phương liền đâm vờ một nhát rồi dè cây thương chạy lùi. Lỗ trí Thâm đuổi theo, nhưng vẫn cố ý dè phòng vì thấy thương pháp của Từ Định Phương chưa rồi loạn.

Nguyên Từ định Phương thừa trước có học qua giáo đầu Từ Ninh ngón hồi thương, thấy Lỗ trí Thâm là bậc anh hùng, biết khó lòng cự lại được, chàng liền giả cách đánh thua, lừa cho Lỗ trí Thâm đuổi theo sẽ đâm trở lại.

Song Lỗ trí Thâm thừa biết, liền giả cách không hiểu, cứ đuổi theo sau đến lúc Từ định Phương đâm trở lộn lại, hòa thương cúi đầu tránh, thuận côn vọt ngay một nhát trúng giữa vó ngựa, con ngựa trồm lên, quật ngã Từ định Phương xuống đất. Lỗ trí Thâm toan cử thiên trượng quật luôn mấy nhát, xong Đường Nguyên Soái đã truyền lệnh dừng tay.

Lỗ trí Thâm thu thiên trượng, đèn gươm võ sánh :

— Dám bảm Nguyên Soái ! Tiểu tử đáng chức võ trạng hay không ?

Ngay lúc ấy, Từ định Phương cũng bò giậy, bước tới gần cãi :

— Dám bảm Thượng thư và Nguyên Soái ! Đó là lỗi, ở ngựa, chứ vãn sinh, chưa thua người này.

Đường Hoán mắng :

— Nhà người ra trận cũng để cho địch tướng đánh ngã ngựa như vậy, hay sao ? Đả thua không biết tự lượng

còn cái gương, hải lui xuống.

Đồng Quán nói:

— Từ Định-Phương chưa thua thực. Nguyên-soái sử như vậy khiến mọi sĩ tử không được há!

Đường Hoán khăng khăng một mực đánh hỏng Từ-định-Phương. Lỗ trí Thâm thấy vậy, liền dõng trước mặt đông đủ anh hùng hảo hán bốn phương, lớn tiếng mà rằng :

— Dám thua, quan Nguyên-Soái cùng chư vị hảo kiệt! Tôi tình nguyện đấu một trận nữa với Từ-định-Phương cho phân hắc bạch, kéo chức võ trạng của thiên tử đặt ra, không phải là tam thường, phải giết bằng một cách quang minh chính đại.

Mọi người vỗ tay khen ngợi. Đường Nguyên-soái bèn cho phép Từ định Phương vào đấu lại.

Lần này Từ định Phương không lùi như trước nữa, cây sang múa tít trong tay như rồng quân nước, nhẹ chỗ chí mạng đâm Lỗ trí Thâm.

Võ Tòng đứng ngoài chú mục nhìn hồi lâu khen ngợi.

— Từ định Phương võ nghệ cao cường thực!

Dưới trận mưa đâm, chém, Lỗ trí Thâm điếm lĩnh ngăn gát. Hòa thượng dùng phép trượng « Di dật đại lao » đánh rất chắc, làm cho Từ định Phương nổi nóng chấp hết cả sang pháp ba đầu đánh đây.

Biết bên địch đã rời tâm trí, Lỗ trí Thâm bèn cử trượng đánh dữ. Từ định Phương bao nhiêu sức lực đem ra hết, bây giờ tay chân mỏi mệt, ngăn đỡ không kịp, bị Lỗ trí Thâm dùng miếng bại sang, đánh một trượng trúng ngang cây thương làm cho binh khí của Từ định Phương bật văng ra xa.

Từ định Phương chưa kịp nhặt cây thương đã bị một trượng quét ngay chân nằm quay ra đất. Lỗ trí Thâm

chông thiên trượng, khoan tay nói to:

— Còn bậc hào hán nào muốn đầu xin vào đây ?

Ai này nín lặng.

Hồi lâu, không thấy có người hưởng ứng, Lỗ - trí -
Thâm thở dài mà rằng;

— Anh hùng thiên hạ hiem thê !

Bèn vác thiên trượng đến trước vũ sảnh, vòng tay.

— Dám bắm hai vị Đại-Quan ! kẻ bất tài này xin
phục mệnh.

Đường Hoán nhìn Đồng Quán hỏi:

— Quan thượng thư liệu định ra sao ?

— Đồng-Quán bây giờ thấy Từ đình-Phượng thua thực
rồi, không còn thể binh vực được nữa, liền làm ra vẻ
tươi cười, trước lấy lòng Đường Hoán, sau chiêu ý bọn
Lương Sơn Bạc. Rồi thực thủ đoạn gian hùng, bắt cả hai
tay !

Đường Nguyên Soái liền gọi Lỗ trí Thâm đến trước
mặt hỏi:

— Ngày nay bốn phương giặc cướp nổi lên như ong,
tráng sĩ có ý kiến gì hay về sự ra quân, có phương phép
chi giúp nước thái bình, hãy nói cho bản soái nghe?

Lỗ-trí-Thâm chông thiên trượng bên giá binh khí,
bước tới gần chấp tay nói:

— Dám thưa quan Nguyên - Soái ! Phép hành binh
biên hóa vô cùng, tùy theo thời thế khác nhau mà hoặc
lúc chậm, lúc mau, không có gì nhất định. Bậc
chủ tướng khéo cầm quân, là phải biết liệu có
mã tiền binh. Đại phạm quân giặc: đánh thành cướp đất
thì phải xuất quân như gió, sớm chiều tức tốc đến nơi, như
Hạng Võ đập chõ dĩa thuyền cho quân hết đường lui, thì mới
kịp ngăn trở sức phá hoại của giặc. Còn như nêu chúng
an thành, thủ trại giữ vững căn bản thì ta phải từ từ mà

đền dùng đoàn binh dụ địch, dò xét tình hình của chúng rồi lấy ân mà chiêu hàng vây cánh, lấy uy mà dọa nạt thủ túc của chúng, ngăn lập lời vận lương thảo trọng thưởng kẻ ra hàng thì làm gì quân giặc không sinh nội biến ! Thế là phép Tam ầu dẫu, tuy chậm nhưng chắc, cũng như Vũ hầu khi xưa bình Nam mau vậy.

Dường Nguyên soái gật đầu khen ngợi. Ngô Dụng đứng ngoài mắng thăm :

— Thắng trận khéo mùa mả ! Đã thế rồi ra ta đánh cho quân nó không còn một manh giáp !

Một hồi chiêng trống khua vang võ tràng, tiếng loa rộn rã báo cáo cho sĩ tử biết rằng quan chủ khảo đã chọn được người anh tài xứng với chức võ tràng.

Tiếng loa lại lần lượt xướng danh. Từ định Phụng bâng nhỡn và Lý Quí võ thám hoa cùng các sĩ tử trúng tam giáp. Đến lúc xướng danh xong trời đã xẩm tối, các sĩ tử lục tục kéo nhau ra về đem theo mỗi người một mối vui, hoặc buồn riêng tùy theo cái kết quả cuộc thi.

Sau khi quan chấm trường cùng các cử tử lần lượt kéo nhau ra về, chôn võ tràng yên lặng, còn bốn người đi, đi, lại, lại, không nói năng, âm thầm, tư lự.

Mãi đến lúc quân cấm binh đóng cửa võ tràng, bốn người ấy mới choàng người, vội chạy ra đẩy cửa.

Bọn lính giữ cửa hạch :

— Các thầy sao đến bây giờ mới về ?

Lý Quí quát :

— Mở cửa mau ! Mặt chúng bay hạch được chúng ta !

Võ Tông pha trò :

— Chúng bay mặt thật không biết oai danh hai vị tân khoa ! Thứ nhĩa kỹ xem có phải võ tràng nguyên với võ thám hoa không !

Bọn lính nhận rõ Lỗ - trí - thâm và Lý Quí vội vàng tâu

tít, xin lỗi mở rộng cửa mời bốn người đi ra.

Mấy người rảo bước để tránh nhữn câu phỉnh phờ chướng tai của lũ cầm binh đương lằng xằng leo dẹo phía sau tạ tội.

Cách võ trang được một quãng xa, mấy người vẫn giữ vẻ yên lặng, như bốn pho tượng đi trong bóng hoàng hôn. Dẫn đầu đèn lửa hàng pho bật lên, người ta thấy nét mặt râu rí của vị hòa - thượng cùng chàng tráng - sĩ mặt đen đi bên - Hai vị tân khoa ấy buồn râu là vì bận hữu sắp trở lại Lương Sơn, bỏ mặc hai người bước theo con đường mới.

Hồi lâu Lỗ-trí-Thâm lên tiếng :

— Tiểu-đệ tưởng đùa chơi, ngờ đâu thiên-hạ không người, đèn nổi chức võ trang lại xa vào tay tiểu đệ! Làm thế nào bây giờ? Nhận chức? Nếu vậy, phải lập công với Tống trảo, Đường Nguyên Soái sắp sửa đi đánh Lương Sơn, thế nào chẳng bắt đệ đi tiên phong, thế ra đánh lại anh em.

Ngô Dụng đáp :

— Hiền đệ quên cái mưu kế đã bàn với ngu huynh hôm qua sao.

Lỗ trí Thâm lắc đầu :

— Dầu sao, cũng mang tiếng với thiên hạ, nổi khổ tâm của tiểu đệ bao giờ người đời biết được?

Ngô-Dụng nói :

—Nhưng hiền đệ đổi tên Lý Đạt, ai biết tên Lý Đạt là Lỗ trí Thâm, và Hắc-toàn - Phong mang tên, Lỗ Quý, ai đoán được Lỗ Quý chính là Lý Quý! Thôi sáng mai hai hiền đệ cứ vào trảo nhận chức, tới đâu hay đó, rồi sau, ngu huynh sẽ thông tin, và định kế vạn toàn. Sao cho cuộc xuống núi của hai hiền đệ, sẽ có kết quả hay cho hậu vận của sơn trại, thì thực là sự tình cờ lạ lùng từ

xưa đèn giờ có một !

... Tới cửa thành Đông Kinh, anh em vào một tửu quán uống rượu cho tới nửa đêm.

Mở sáng hôm sau, bốn vị hảo hán trở dậy, dùng điểm tâm xong, Lý, Lỗ tiên trào, trong khi Ngô Quân sư đem Võ Tòng về Lương Sơn Bạc.

Lý Quỳ và Lỗ trí Thâm tới ngõ môn, thấy các ông tân khoa đã đứng chờ sẵn để đợi châu vươ, vào khoảng cuối canh năm, tiếng Long cổ dạo chín hồi rộn rã, nghiêm trang, theo sau các bậc đại thần, những người sắp được phân vua lộc nước làm rõ ràng mấy mặt bước vào sân rồng, sụp quì một hàng dài.

Trong triều lúc ấy còn tranh tối tranh sáng, thị vệ đứng hai dãy cầm đèn lồng chiều sáng. Bây giờ thiên tử chưa tiên trào, các quan thì thăm chò chuyện.

Nhưag chẳng bao lâu, trực diện quan cấm đao chạy ra đứng trên điện thét to !

-- Thánh giá lâm triều !

Rèm ngọc trên chín bệ cuộn lên, Tông hoàng ngồi trên ngôi bảo tọa !

Các quan nhón nhỏ sụp quì, khấu đầu, lạy phục tám lần.

Các vị tân khoa cũng bắt trước, những vị chưa thuộc lễ nghi, thành ra có những cử chỉ ngô nghĩnh, kẻ lạy chậm, người quì vội, loạc choạ không dịp dăng như các quan cũ. Và tuy đều là những bậc lực sĩ, thân thể dù rèn luyện, quen chịu đòn, nhưng chưa quen tập quì, từ vô trang cho tới ngời đột báng, ai này bắt từ vị này hai đầu gối tẽ mòi như bị kiên chằm !

Bỗng thiên tử trực diện quan cấm đao thét to !

Các quan văn vũ ai có điếm gì vào hai mắt ban

Đông Quán và Đường Nguyên Soái tiên quì trước

thêm vàng, dâng nộp một quyển sách nhỏ.

Thiên tử đón lấy mở ra coi. Đó chính là danh sách các vị cử tử trúng tuyển. Thiên tử nhìn qua rồi phán :

-- Hai khanh có công khó nhọc vì nhà nước, chọn lọc nhân tài, trăm ra thắng ba trật, và ân thưởng mỗi người một trăm nén vàng.

Đồng Quán và Đường Hoán sụp lạy tạ ơn. Kê Đường nguyên soái tâu :

— Muôn tâu thánh thượng ! kẻ hạ thần tuân thánh chỉ mở võ tròng bảy cuộc thi nay đã tuyển được chức võ tròng cùng nhiều dũng sĩ, cúi xin thánh thượng liệu dùng vào quân ự.

— Thiên tử phán :

— Khanh hải bình thân ! Chức võ tròng đâu :

Lỗ trí Thâm nghe tiếng, rẽ tiên lên quì trước bệ.

Thiên tử nhìn ngắm một lúc, rồi mặt rộng vui vẻ phán,

— Khanh quê ở đâu ?

— Muôn tâu bệ hạ ! Kẻ hạ thần quê ở Sơn Đông, nghe thánh thượng xuống chiếu mở khoa thi cầu hiền, kẻ hạ thần lạng lạng, không ngờ được hai quan giám khảo nhân từ lấy đỗ, tự xét mình vô tài không xứng với chức võ tròng xin bệ hạ dành chức ấy cho bậc chân tài,

Thấy lời khiêm tốn Tông Hoàng lấy làm bằng lòng ôn tồn phán :

— Khanh quá khiêm nhượng ! Các quan giám khảo đã chấm là tất công bình không còn sót. Vậy khá chuẩn cho khanh lĩnh chức tiên phong, theo Đường Hoán ra dẹp giặc Lương Sơn, chờ lập công sẽ tiên chức sau,

Lỗ-trí-Thâm lạy tạ rồi lui xuống dưới thêm. Rồi Từ định Phương khập khiễng đi lên. Tuy bị thương, nhưng trừ Lỗ trí Thâm, không còn ai hơn hẳn, và hẳn là con vị đại thần Từ-định-Tiên, Đồng-Quán vị nể, nói với Đường

Hoán lay đồ võ Thám hoa. Thiên tử ban khen :

— Khanh là con một bậc đại thần lương đồng, có chí rèn luyện nghề cung, thương, tuy kém võ trượng, nhưng tài ấy cũng đáng trọng dụng.

Liên phong cho Từ định Phương làm Hồ bôn Trung lang Tướng.

Đền lượt Lý-Quý ra trình diện, các quan trăm trở trước cảnh tượng một hắc đại-bán đứng trước thêm ngọc, cất tiếng oang oang như tiếng chuông :

— Tâu Hoàng Đế ! Hắc. .

Nói đền đây, Hắc toàn Phong giết mình biết lỗi lời, nín thít, đứng ý ra. May sao Đường Nguyên Soái vội xuất ban tâu đỡ :

— Muôn tâu thánh thượng ! Võ thám hoa vốn là một người lực sĩ tinh khí thực thà, nóng nảy, cúi xin thánh thượng đề thứ cho tội lỗi mẫn.

Thiên tử mỉm cười phán :

— Lý Đạt trông giống như bức tượng Uất trí Cung đời nhà Đường. Khá một dạ trung thành với chúa, như Uất trí Cung. Hiện thời, trăm hãy phong cho Khanh chức chỉ huy sứ, lĩnh phó-tiên phong, cùng Lỗ Qui đi tiên quân, lập được công trạng sẽ thăng thưởng.

Lý Qui tạ ơn, lui xuống, cùng mây trăm vị tân khoa lĩnh mũ mấn, khôi giáp, cưỡi ngựa đi du ngoạn trong thành Đông-Kinh. Nhân dân ra xem, ai nấy chỉ trò bàn tán :

— Võ trượng nguyên coi như như một anh đầu đà !.. Cái miệng rộng của hòa thượng kia chắc đã nuốt nhiều cầu nhục !... Ô ! kia ! Võ thám hoa trắng làm sao !..

Đền quá trưa, lễ bộ mời các vị tân khoa vào dự yến trong nhà quán dịch. Rượu ngon, thịt bẻ, ai nấy ăn no uòng say cho tới lúc bóng tà gác núi.

Lý Quý và Lỗ trí Thập từ biệt các bạn hữu và tới quán trọ, lột khôi giáp quăng ra đường trông nhau cợt i

sắc sặc :

— Chúng mình thi quây chơi, ngồi đầu cao chiếm
bảng vàng ! Thú thật !

— Phien này dễ có các quan đại thần gọi gả con gái
cho chúng mình chắc !

— Tuy vậy từ đây trở đi, chắc nhiều trách nhiệm
nặng nề. Sao khỏi lộ tung tích, sao cho khỏi phụ anh
em trên Lương Sơn Bạc, là hai điều cốt yếu !

HỘI THỦ HAI

*Giết giả thành giết thực, Lý Quí chém thủ cấp Đồ Thiên,
Áo trắng hóa áo đen, Ngô Dụng đột dinh trại Đường Hoán*

Nửa tháng sau.

Một buổi sáng sớm, tiếng loa dấy dật, bóng tinh rợp
giời, mười vạn tinh binh từ giả kinh thành lên Sơn
Đông đẹp giặc. Đi đầu, một tướng oai phong lẫm liệt,
cưỡi con thanh thông mã, cầm cây tiên trượng đồng,
hai mắt như hai quả nặc ngựa thỉnh thoảng lại quắc
lên, làm cho bộ mặt từ bi chốc chốc lại biến ra dữ dội !

Tướng ấy chính là Lỗ trí Thâm, võ trang của Tông
Trảo.

Đi sau ngựa, một đạo quân mười phần hùng mạnh,
toàn là những kiện tốt. Lỗ trí Thâm đã tuyển lọc cán
thân. Trái với Lý Quí mặc cho quân ăn mặc lôi thôi
hàng ngũ lộn xộn, quân của Lỗ trí Thâm hùng dũng, cơ
nào đội ấy, nghiêm chỉnh. Muốn tỏ cho thiên hạ biết tài
dùng binh, Lỗ hòa thượng tuy ngồi từ trên lưng ngựa
nhưng trong óc người đương suy tính một công cuộc

quan trọng bí mật.

Tiếp đến đạo quân của phó tiên phong, thôi ! Cờ xí sặc sặc, quân sĩ anh nào cũng như vừa mới ở đứ quân ra cả. Là vì lúc đó, chính phó tiên phong cũng đang lao đảo trên lưng một con ngựa đen thuộc loại ô trụy, sắc lông như sắc than, làm cho người ngựa chẳng khác Hắc sát Thần hạ giới.

Lý Quì, Lỗ trí Thâm, hai người đem quân đi trước hai quân chừng mười dặm. Đường Nguyên Soái thông lĩnh 8 vạn quân đi sau, Theo rột là Từ Định Phương, Từ Định Phương phân thì bị vết đòn chưa khỏi hẳn, phân phải đi hậu đội, trong lòng không khỏi, không tâm tặc. Vì thế nên lúc Thiên tử ban rượu, các tướng lĩnh bái tạ và tuyên thệ cùng sinh tử cứu vớt lẫn nhau trên bãi xa trường, Từ Định Phương mồm thề rất to :

— Kẻ hạ thần nguyện cùng sống thác với ba quân.

Nhưng lại sẽ làm bầm :

— Thề nào cũng báo cái thù nơi võ tràng !

..... Quân tướng ngày đi, đêm nghỉ trong non nửa tháng đã đến địa hạt Sơn Đông. Ngày kia, tới phủ Đại Danh, Lỗ trí Thâm và Lý Quì truyền lệnh dừng binh ngoài phủ thành hạ trại. Quan phủ Đại Danh là Quách Vĩnh Mưu ra tiếp đón rồi mời hai người vào phủ đãi tiệc, Lý Quì toan vào nhưng Lỗ trí Thâm bảo thăm bạn :

— Chúng ta nhân mặt ở Đại Danh, không nên vào trong ấy.

Lý Quì nghe ra, nhất định không vào. Quách tri Phủ phải sai người dọn tiệc ra tận quân trại khoản tiếp. Lỗ trí Thâm và Lý Quì nể lời, uống say, đến quá trưa, Quách tri Phủ trở vào trong thành. Lý Quì ngủ một mạch đến chiều, trở dậy, không thấy Lỗ trí Thâm, hỏi

hữu :

— Tiên-phong đâu ?

Tả hữu bầm :

— Quan tiên-phong đi xem xét các trại.

Lý Quí một mình ngồi buồn, nghĩ bụng :

— Quách tri Phủ có lòng tốt ra tận nơi mời ăn uống, có lẽ nào lơ đi không đáp lễ ! Chi bằng ta vào trong thành tạ ơn. Và đã lâu ngày ta không xuống Đại Danh, âu là vào xem lại phong cảnh cũ.

Bèn thét tả hữu thăng ngựa, rồi xách song phủ, một mình tề ngựa vào thành.

Tới cổng thành, Lý Quí gọi mở cửa. Quân lính trong thành thấy một tướng mình đen, trang mạo như quí sứ, thật kinh nhất định không mở cửa, mặc cho Lý Quí hò,

— Ta là quan phó tiên-phong đây mà. Có mây tên lính bướng bỉnh, đứng trên địch lâu mắng xuống,

— Đền chánh tiên-phong mà không có lệnh quan lớn chúng ông cũng không mở cửa thành. Đang lúc nhiều nhương, biết thế nào mà dám mở cửa cho mây vào !

Lý Quí nổi giận thét lên một tiếng như trời long đất lở, giơ đôi song phủ bỏ luôn mây nát vỡ toang cửa thành, quân trên thành kêu ầm ỹ vác binh khí xuống vây đánh, Lý Quí cười ha ha mà rằng !

— Hay ! Chúng bay sắp tới ngày tận số nên mới trêu vào tay ta.

Liền múa song phủ chém luôn một lúc mây người rơi đầu. Bọn lính chạy tán bốn phía, kêu la dậy đất, kinh động tới quan tổng binh họ Đặng. Đặng tổng binh đang ngồi ăn cơm tối, thấy quân sĩ hoảng hốt chạy vào báo :

— Dám bầm tướng quân ! Có một tướng bóng đen, tự xưng là phó tiên-phong phá cửa thành vào. quân giữ

cửa cản lại thì tướng ấy múa búa chém chết luôn mấy người, hiện đang tung hoành trong thành.

Đặng tổng binh giận lắm, nói :

— Quân thật phụ muộn chết! Quân bay! Đem ngựa lại đây!

Nói đoạn mặc giáp, cầm một cây đại đao, chờ quân đóng xong yên cương đem ngựa lại, là nhảy phắt lên mình ngựa, đem một nghìn quân bộ hạ đi tìm nã hung tặc.

Vừa ra khỏi quân doanh, Đặng tổng-binh thấy Lý Quý đang múa búa đuổi đánh bọn quân sĩ. Đặng tổng-binh nổi giận, thét to lên :

— Tặc tử! Bầy đứng lại!

Lý Quý dừng ngựa, nhìn Đặng tổng binh, trong lúc mặt trời đã lặn, không trông rõ mặt, liền hỏi :

— Có phải Quách tri phủ đó không?

Một tiếng thét to trả lời :

— Bẩm tướng quân đèn lầy đầu nhà người, họ tên chi nói mau!

Lý Quý cũng thét to :

— Ta là quan Phó tiên-phong vào đáp lễ Quách tri Phủ, nhà người là đứa nào dám dúp quân canh hỏa láo cán lời!

Đặng tổng-binh vốn người nóng tính, thấy lời nói kiêu ngạo, bưng bưng nổi giận, thúc ngựa chạy tới dơ đao chém luôn. Lý Quý dơ búa lên đỡ, rồi chém giã, hai người giao chiến rất nên hăng hái.

Nhưng Đặng tổng binh địch sao lại một vị đầu lĩnh có danh tiếng của Lương Sơn Bạc. địch sao lại cái tài võ của kẻ vừa đứng hàng thứ ba trong cuộc tuyển lựa anh hùng thiên hạ! Đánh được vài mươi hợp, Đặng tổng binh tay chân tê mỏi, mồ hôi toát ra khắp mình vội lùi ngựa, hô quân sĩ vây bọc kín Lý Quý vào trong.

Lý Quí cũng không chút sợ hãi, vừa chém vừa hò:

— Một đứa vào ông giết một, mười đứa vào ông giết mười ! Giết hết lũ chúng bay rồi giết tới thằng bại tướng hèn kia !

Ngay lúc ấy, bỗng thấy quân sĩ rẽ ra, một bọn vài mươi người cầm đuốc phò một vị quan lớn cưỡi ngựa chạy tới, Lý Quí ngẩng đầu nhìn rồi kêu.

— Quan lớn miễn lễ ! Để tôi giết mấy thằng này rồi xin vào quí phủ tạ tội !

Quách tri-phủ cất tiếng to :

— Đặng tướng quân ! Quan phó tiên phong đây mà ! Có sao tướng quân lại vây đánh ?

Đặng tổng binh đáp :

— Sô là quan lớn không rõ ! Người này tự tiện bỏ cửa thành giết quân sĩ đánh phá vào tận đây thế là giặc không phải là tướng của triều đình. Để tôi bắt hầu lại để trình Đường Nguyên soái !

Lý Quí nói giận :

— Ta há sợ người !

Liên lại múa búa xông vào. Quách tri-phủ phát gào :

— Hai tướng quân nê mặt ta mới được !

Đặng tổng-binh không muốn bắt hoà với đồng liêu, Lý Quí cũng biết mình trái cùng dưng tay.

Quách tri-phủ nói :

— Xin mời hai vị tướng quân giải giáp tới bản nha nói chuyện.

Đặng Tổng binh đáp :

— Thôi ! Xin phép quan lớn ! Tôi còn phải đem quân về doanh, không có thì giờ rồi như phó tiên-phong mà đến quí phủ đánh chén được.

Lý Quí nói nóng :

— Ta vào bản việc cơ mật với quan Phủ, đâu phải

vì một bữa chén ! Nhà ngươi nói năng cần rõ, ta cho nhất búa bẩy giờ.

Đặng tổng-binh hăm hăm : —

— Nè mặt Quách Tri Phủ ta đã ngỏ cho người, người còn chưa biết thân, muốn ta bắt giam lại sao !

Hai người lại sắp sòng vào đánh nhau. Quách Tri Phủ vội nhảy vào giữa can ra, rồi kéo Lý Quỳ đi về đình.

Đặng tổng-binh thu quân, né mặt, đẩy về bắt binh.

Vào tới trong phủ, Quách tri phủ trách Lý Quỳ :

— Quan tiên phong sai quân thông báo rồi hai giờ, đi đâu mà nóng thế, đến nỗi sinh chuyện to, vì chắc thế nào Đặng tổng binh cũng đem việc này trình Nguyên Soái.

Lý Quỳ cười đáp :

Có làm gì việc nhỏ mọn ấy ! Chỉ xin quan lớn xá tội làm phiền ngài phải thân hành ra can không cho tiểu-tướng giết hãm. Còn như đến tại quan Nguyên Soái tiểu-tướng không ngại, vì có việc binh mà quân lính dám ngăn giữ vị phó tiên phong của triều đình cử ra dẹp giặc không cho vào thành, lẽ tất nhiên tiểu-tướng phải trừng trị ! việc này đâu hẳn không trình Nguyên Soái, tiểu-tướng cũng phải bầm với người.

Quách tri phủ gạt đi :

— Thôi ! Tướng quân cũng không nên gây sự làm gì nữa ! Để ban quan báo với Đặng tổng binh thôi đi !

Lý-Quỳ đáp :

— Nếu y không vẽ chuyện thì tiểu-tướng cũng nể lời quan lớn mà không nói chi tới việc này nữa.

Giấy lát, tá hữu dâng trà. Quách tri phủ hỏi :

— Tướng quân vào chơi bán nha chẳng hay có việc gì !

Lý Quỳ đáp :

— Chẳng có việc gì cả ! Ban sáng quan lớn khoản

tiếp chúng tôi ăn cần, ra tận bán doanh mời rượu, nên nay tôi phải vào đáp lễ quan lớn!

Quách tri phủ ngà cổ lên trời cười!

— Có thể mà tướng quân phải phá cửa thành, giết quân sĩ!

Lý Quí thần nhiên;

— Có làm gì một vài tên tiểu tốt! Những quân ăn hại ấy cũng nên cho chết bớt đi, để chỉ thêm bận công. Ai lại đường đường một phủ thành to, ở kẻ đất giặc mà có một mình tiểu tướng đủ vào nổi trong thành! Thê ngộ đang đêm quân giặc trên Lương Sơn xuống cướp thành, làm thế nào!

Quách tri Phủ ngăm nghi có lẽ phải, bèn đáp:

— Để bản chức phải báo Đặng tổng binh lưu tâm về việc trấn phòng mới được.

Lý Quí blu môi:

— Y là một tên tướng hèn, ngăn chông sao nói các anh em tôi ở Lương...

Lý Quí vội ngừng tiếng, vì biết chót nói lỡ lời. Tuy vậy Quách tri Phủ thoáng bỗng nghe thấy, sinh nghi, hỏi dồn:

— Các anh em tướng quân ở đâu?

Lý Quí ập ứng, hồi lâu nói lảng:

Hôm nay đội ơn quan lớn khao quân, Lỗ Tiên phong sai tiểu tướng vào đáp lễ. Giờ xin phép Quan lớn về trại kéo trời tối rồi.

Quách tri phủ giữ lại;

(Còn nữa)